

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko K.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 sierpnia 2018 r., sygn. akt X Ga (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej (...) Bank S.A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 sierpnia 2018 r., sygn. akt X Ga (...) Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych

przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżąca zarzuca naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c. w zw. z pkt 9 pełnomocnictwa nr (...) z dnia 11 września 2014 r. przez ich niezastosowanie przy wykładni oświadczenia woli do oceny treści pełnomocnictwa i przyjęcie, że określenie „umowy kredytowe” swym zakresem znaczeniowym obejmuje jedynie umowy kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego, a nie umowy mające charakter kredytowy, tzn. takie na mocy, których bank udostępnia klientom środki z obowiązkiem ich zwrotu w określonym terminie wraz z odsetkami bez względu na nazwę użytą dla określenia tych umów.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz

szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca upatruje w naruszeniu wskazanego w jej zarzucie przepisu prawa materialnego.

Sąd Okręgowy orzekając reformatoryjny i oddalając powództwo przyjął, że wypowiedzenie umowy pożyczki były nieskuteczne, bowiem oświadczenie w tym przedmiocie złożył pełnomocnik powodowego Banku, w sytuacji gdy z dokumentu pełnomocnictwa z dnia 11 września 2014 r. wynikało, że pełnomocnik ma umocowanie do wypowiadania umów kredytowych, a tymczasem strony zawarły umowę pożyczki.

Przyjęte przez Sąd Okręgowy stanowisko nie daje podstaw do uznania, że wydany w jego następstwie wyrok jest wynikiem oczywistego naruszenia prawa w wyżej przedstawionym rozumieniu. Przede wszystkim bowiem prawo bankowe, które w tej sprawie jest najbardziej miarodajne do oceny zakresu pełnomocnictwa, wyraźnie rozróżnia umowę o kredyt i umowę pożyczki (na różnice pomiędzy tymi stosunkami prawnymi zwraca też uwagę strona powodowa) - zob. art. 69 i 78 oraz art. 78a, czy art. 79a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (j.t.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2187 ze zm.). Strona powodowa w uzasadnieniu skargi

kasacyjnej wskazuje też na różnego rodzaju umowy kredytowe jak np. umowę o kartę kredytową, umowę o limit kredytowy w rachunku bieżącym, umowę o kredyt rewolwingowy, czy umowę o kredyt konsolidacyjny. Powyższe potwierdza, że oba rodzaje umów (tj. pożyczki i kredyt) nie są tożsame. Wprawdzie strona powodowa wskazuje na podobieństwa obu typów umów (powołuje art. 78, art. 78a ustawy - Prawo bankowe, czy art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, j.t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083), jednak trzeba zwrócić uwagę, iż zrównanie umowy o kredyt konsumencki z umową pożyczki wynika z wyraźnego przepisu, tak jak i z konkretnych przepisów ustawy - Prawo bankowe wynika odesłanie przepisów regulujących umowę o kredyt do umowy pożyczki. Tymczasem strona powodowa nie powołuje się na jakikolwiek dokument w postaci np. ogólnych warunków umów, stanowiących element umowy pożyczki, w których zamieszczone zostałyby postanowienie zrównujące pełnomocnictwa do czynności związanych z umową kredytową z czynnościami związanymi z umową pożyczki, w szczególności w zakresie wypowiedzania tych umów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. poz. 1800 ze zm. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2016, poz. 1668).

jw